

Arrest

nr. 133 230 van 14 november 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 21 augustus 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 augustus 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 september 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. JANSSENS loco advocaat K. HAELTERS en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, verblijft sinds 1994 in het Rijk en heeft zich een vijfde keer vluchteling verklaard op 9 juli 2014.

Op 7 augustus 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Rom, afkomstig uit Shuto Orizari (gemeente Skopje, Macedonië) en bent u in het bezit van het Macedonisch staatsburgerschap. Op 2 februari 1994 vroeg u voor de eerste maal asiel aan in België. In het kader van uw eerste asielaanvraag bracht u aan uit Macedonië gevlucht te zijn omdat u er als Jehovagetuige geloofsbezwaren heeft bij het verplicht de wapens te moeten opnemen. U ging niet in op een schriftelijke oproeping naar het leger te gaan. Nadien kwam de militaire politie naar uw woning, maar u was niet thuis. Na enige tijd ondergedoken geleefd te hebben verliet u Macedonië. De Dienst Vreemdelingenzaken nam op 2 februari 1994 een beslissing tot weigering van verblijf. Op 7 maart 1995 nam het Commissariaat-generaal een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. U keerde terug naar Macedonië. Na uw terugkeer naar Macedonië kende u opnieuw dezelfde problemen. Tevens werd u kortstondig opgepakt omdat u van deur tot deur predikte. U verliet Macedonië andermaal op 3 november 1996 en reisde naar België, waar u op 6 november 1996 voor de tweede maal een asielaanvraag indiende waarbij u dezelfde motieven inriep als tijdens uw eerste asielaanvraag. Op 20 november 1996 nam de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot weigering van verblijf. Op 24 januari 1997 nam het Commissariaat-generaal een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. U verliet België. Op 6 september 2011 vroeg u voor de derde maal asiel aan in België. U was vergezeld van uw toenmalige echtgenote S.R. (O.V. 4.341.604) en uw twee kinderen, F. en J.. Uit informatie van het EURODAC-systeem bleek dat u en uw gezin op 21 april 2011 asiel hadden aangevraagd in Duitsland. U bevestigde deze informatie en op grond van de Dublin II-verordening waren de Duitse asielinstanties bevoegd voor de behandeling van uw asielaanvraag. Om voornoemde reden nam de Dienst Vreemdelingenzaken op 11 oktober 2011 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. U verliet met uw gezin België en keerde terug naar Macedonië. Bij uw vierde asielaanvraag op 2 juni 2014 haalde u aan in februari/maart 2013 te zijn gescheiden van S.R.. S.R. kon de scheiding niet goed verwerken en wil via haar familie (na de scheiding) wraak nemen op u. Uw schoonfamilie, die moslims zijn, bedreigde u meermaals met de dood en in juli/augustus 2013 werd u door uw schoonbroer S.S. aangevallen. U verklaarde door S.S. te zijn geslagen en dat hij al uw documenten (Bijbel en andere religieuze documenten) in brand stak. U diende bij de politie van Shuto Orizari klacht in tegen S.S. en uw ex-schoonfamilie. Volgens uw verklaringen registreerde de politie uw klacht en opende ze een onderzoek. U twijfelde echter of de politie daadwerkelijk stappen zou ondernemen omdat de politie overwegend uit moslims bestaat. U verliet om voornoemde problemen met de familie van uw ex-echtgenote Macedonië op 3 maart 2014 en reisde via Nederland naar België, waar u dezelfde dag aankwam. U verbleef hier tot 2 mei 2014 met een aankomstverklaring. U was van plan om na drie maanden legaal verblijf naar Macedonië terug te keren, maar toen u hoorde van uw broer in Macedonië dat uw exschoonfamilie ermee had gedreigd u te zullen vermoorden indien u terug zou keren, besloot u in België te blijven en vroeg asiel aan. Bij een terugkeer naar Macedonië vreesde u vermoord te worden door uw ex-schoonfamilie. U voegde toe dat u ten gevolge van uw problemen met psychische problemen kampt. U legde uw Macedonisch paspoort, uitgereikt op 11 november 2010 te Skopje, en uw visakaart van UNIBank, waarmee u uw terugkeer naar Macedonië in 2011 wil aantonen, neer. Het Commissariaat-generaal nam op 25 juni 2014 een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Er kon immers geen enkel geloof gehecht worden aan uw asielmotieven, oa omdat u geen documenten kon voorleggen waaruit uw echtscheiding of uw klacht bij de politie bleek. U ging niet in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. U diende, zonder België verlaten te hebben na uw vierde asielaanvraag, een vijfde asielaanvraag in op 9 juli 2014. U legde hierbij een scheidingsakte neer ter staving van uw vorige asielaanvraag. U verklaarde dat uw huidige asielaanvraag niet langer ingegeven is door de problemen die u inriep bij uw eerste drie aanvragen. De motieven die u aanhaalde bij uw vierde asielaanvraag roept u bij uw vijfde asielaanvraag evenwel wel nog in. U stelde dat u nog steeds niet naar Macedonië kunt terugkeren omdat u wordt gezocht door uw ex-schoonfamilie. De problemen spruiten voort uit jullie verschillende religies; zij zijn moslim, u bent getuige van jehova. U kan uw taak als getuige – prediken van deur tot deur – niet uitoefenen door de bedreigingen van uw ex-schoonfamilie. Na de echtscheiding in februari 2013, woonden uw kinderen bij uw ex-echtgenote die een andere woning huurde en hadden jullie een akkoord dat u ze twee keer per week zag. Na de scheiding mocht u van uw ex-echtgenote uw geloof bij de getuigen van jehova niet verderzetten. Ze volgde hierin de mening van uw haar familie. Op een zondag in juli 2013 nam ze in de buurt van uw kerk uw tas met literatuur van de getuigen van jehova en uw Bijbel af en stak deze in brand. Ze verspreidde ook allerlei geruchten over de getuigen van jehova en het gerucht dat u moslims haat. Omdat één van uw kinderen zwaar invalide is trof u ondertussen regelingen opdat uw broer die in België woont uw exechtgenote en kinderen ten laste zou nemen zodat ze naar België kon komen met uw twee kinderen. In oktober 2013 vertrok uw ex-echtgenote samen met jullie kinderen naar uw broer in België. U vernam dat ze vier dagen na hun aankomst al vertrokken naar Duitsland. Via Facebook vernam u dat ze daar opnieuw is gehuwd. Op 5 januari 2014 werd u door uw ex-schoonbroer aangevallen in de buurt van de

kerk. Hij sloeg u en stak uw tas met uw spullen in brand. Bij het incident met uw schoonbroer kwam een politieagent langs maar noch tegen uw echtgenote noch tegen uw ex-schoonbroer hebt u ooit klacht ingediend. Twee maanden nadien hebt u omwille van deze problemen Macedonië verlaten. U voegde tot slot toe dat de meerderheid van de mensen in uw wijk in Macedonië moslims zijn en getuigen van jehova in het algemeen niet aanvaardden. U predikt al van deur tot deur sinds 1990 en zo werd u al hardhandig door moslims weggestuurd. De problemen tussen getuigen van jehova en moslims in het algemeen die u en uw geloofsgemeenschap ondervinden zijn echter geen reden waarom u niet meer kunt terugkeren naar Macedonië. Uw terugkeer naar Macedonië wordt u enkel verhinderd door uw vrees voor uw schoonfamilie. U legde uw scheidingsakte d.d. 5 maart 2013 van de rechtbank van eerste aanleg te Skopje neer en twee vliegtuigtickets d.d. 1 juni 2014 en 8 juni 2014, waarmee u uw initiatief om in eerste instantie terug te keren naar Macedonië wil aantonen.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Vooreerst kan worden beklemtoond dat de door u aangehaalde asielmotieven bij uw vijfde asielaanvraag steunen op uw verklaringen afgelegd ten tijde van uw vierde asielaanvraag. Ter staving van uw verklaringen en uw echtscheiding legt u nu uw scheidingsakte neer.

Wat betreft het feit dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken aanvankelijk stelde dat u ook niet naar Macedonië kon terugkeren omdat u als getuige van jehova een minderheid bent tussen de moslims in uw buurt (DVZ verklaring meervoudig aanvraag op 15/07/2014, vraag 15 en 18), kan worden opgemerkt dat u deze verklaring wijzigde tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal. Hoewel u soms hardhandig de deur werd gewezen door moslims toen u van deur tot deur ging prediken en verklaarde dat moslims in het algemeen de geloofsovertuiging van de getuigen van jehova niet aanvaardden, stelde u expliciet enkel en alleen niet te kunnen terugkeren naar Macedonië uit vrees voor uw ex-schoonfamilie (CGVS op 31/07/2014, p. 3 en p. 9-10).

U vreest bij een terugkeer naar Macedonië voor uw ex-schoonfamilie die u haat wegens uw geloofsovertuiging als getuige van jehova. Vooreerst dient er te worden gewezen op uw flagrante tegenstrijdigheden in uw opeenvolgende verklaringen waardoor de geloofwaardigheid van uw relaas ernstig wordt ondermijnd. Zo verklaarde u in het kader van uw vierde asielaanvraag dat u door uw ex-schoonfamilie meermaals met de dood werd bedreigd. U verklaarde nader dat u in juli/augustus 2013 door uw schoonbroer S.S. werd aangevallen en dat hij al uw documenten (Bijbel en andere religieuze documenten) in brand stak. U vervolgde tegen S.S. en uw ex-schoonfamilie klacht te hebben ingediend bij de politie van Shuto Orizari, dewelke volgens uw verklaringen uw klacht heeft geregistreerd en een onderzoek heeft geopend (DVZ verklaring meervoudig aanvraag op 5/06/2014, vraag 15). Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal in het kader van uw vijfde asielaanvraag stelde u plotsklaps dat u in juli 2013 werd lastiggevallen door uw ex-echtgenote die uw tas met daarin literatuur van de getuigen van jehova en uw bijbel afnam en in brand stak (CGVS op 31/07/2014, p. 7-8). Hierover had u in uw eerdere verklaringen nooit een woord gerept. Bovendien situeerde u het incident met uw ex-schoonbroer die uw spullen in brand stak plotseling op 5 januari 2014. Geheel in tegenspraak beweerde u ook dat er wel een politieagent ter plaatse kwam maar dat u uit angst nooit klacht hebt ingediend tegen uw ex-schoonbroer (CGVS op 31/07/2014, p. 10). Geconfronteerd met het feit dat u in uw vorige asielaanvraag nog beweerde dat u klacht had ingediend en de politie een onderzoek had geopend kon u geen overtuigende repliek bieden. U kon louter opperen dat u dacht dat er een onderzoek zou geopend zijn en een procedure gestart omdat er wel een politieagent ter plaatse was gekomen ten tijde van het incident. U suggereerde dat de procedure misschien niet werd gestart omdat de politieagent misschien Albanees en moslim was. Toch gaf u nadien zelf toe dat de politie u wel zou helpen in het geval van problemen (CGVS op 31/07/2014, p. 10-11). Uw uitleg kan geenszins de vastgestelde tegenstrijdige verklaringen verantwoorden. Gelet op bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw beweerde vrees voor uw exschoonfamilie.

Wat er ook van zij, u hebt niet aannemelijk gemaakt dat u omwille van bovengenoemde problemen met uw echtgenote en ex-schoonfamilie onvoldoende beroep kon doen – of bij een eventuele problemen tussen u en uw ex-schoonfamilie en/of problemen met moslims in uw buurt in geval van een terugkeer naar Macedonië zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Macedonische autoriteiten. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde over uw

klacht en uiteindelijk beweerde dat u geen klacht hebt ingediend tegen uw ex-schoonfamilie noch tegen uw ex-echtgenote. Hoewel u aanvankelijk verklaarde dat u twijfels had of de politie stappen zou ondernemen voor iemand van een andere geloofsovertuiging tegen een moslim omdat de politie in Macedonië voornamelijk uit moslims bestaat (DVZ verklaring meervoudige aanvraag 5/06/2014, vraag 15), gaf u tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal zelf toe dat de politie, ook al bent u getuige van jehova, u wel zou helpen in geval van problemen (CGVS op 31/07/2014, p. 11). U haalde zelf aan dat u geen problemen hebt met de Macedonische autoriteiten – die u trouwens een vrije geloofsbeleving toestaan (CGVS, p.3) -, u heeft enkel problemen met uw ex-schoonfamilie (CGVS op 31/07/2014, p. 3). Het doel van een klacht bij de politie is het voorkomen of oplossen van problemen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van een bepaald probleem/misdrijf, dan kunnen ze hier vanzelfsprekend ook niet tegen optreden. Bovendien dient opgemerkt dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle realistische mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land.

Uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal, dat werd toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt overigens dat er in Macedonië geen systematische op Roma betrekking hebbende mensenrechtenschendingen gepleegd door de Macedonische autoriteiten plaatsvinden. De Macedonische autoriteiten en de Macedonische politie garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de Roma, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Indien men meent onrechtmatig behandeld te zijn/worden door de Macedonische politie en meent dat rechten geschonden zijn/ worden, bestaan in Macedonië meerdere mechanismen - die ook toegankelijk zijn voor Roma - om politieel wangedrag aan te klagen bij hogere autoriteiten. De Macedonische overheid onderneemt immers stappen om geweld en discriminatie tegen minderheden te voorkomen. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat er weliswaar binnen de Macedonische politie nog steeds een aantal hervormingen noodzakelijk blijven, maar dat de Macedonische politie steeds beter functioneert en steeds beter haar taken uitvoert. Hierdoor benadert ze meer en meer de maatstaven van de Europese Commissie. Zo zijn er de laatste jaren vooreerst serieuze verbeteringen merkbaar betreffende de etnische samenstelling van de politiemacht. Daarnaast wordt de controle over de politie in het algemeen en de speciale eenheden in het bijzonder effectiever, doordat er meer gebruik gemaakt wordt van interne audits om te waarborgen dat professionele standaarden gerespecteerd worden. In dit verband werd in 2003 een interne controleafdeling, opgericht met als mandaat ondermeer het onderzoek van politiecorruptie en inbreuken op de mensenrechten in het politiekorps. Dat de politie beter functioneert, is voorts het gevolg van de implementatie van de politiewet van 2007, die ondermeer een betere bescherming van getuigen en slachtoffers garandeert. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Macedonië opererende autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen aan alle Macedonische onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

De door u neergelegde documenten wijzigen bovenstaande geenszins. Uw echtscheiding op zich, aangetoond aan de hand van uw documenten, wordt in deze beslissing niet betwist. De vliegtuigtickets op uw naam staven uw asielmotieven geenszins. Ze tonen louter en alleen uw boeking op 1 en 8 juni 2014 naar Macedonië aan, niets meer en niets minder.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de door u aangehaalde elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of voornoemde elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de grondigheid van het beroep

2.1. In zijn verzoekschrift van 21 augustus 2014 betwist verzoeker dat hij tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd. Hij stelt dat hij problemen had met zijn schoonfamilie, welke zijn religieuze documenten uit wraak had vernietigd, dat de politie ter plaatse kwam en hij klacht neerlegde tegen zijn ex-schoonbroer. Hij legt uit dat hij *“hier verder niets meer van hoorde”* en aldus *“vreest hij dat geen gevolg werd gegeven aan zijn klacht ... hij laat in het midden of deze al dan niet werd geakteerd door de verbalisanten of als op hoger niveau werd beslist hier niets mee te doen”* (sic).

Waar de commissaris-generaal aanvoert dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij onvoldoende beroep kon doen op de lokale ordediensten, herhaalt hij *“dat hij wel degelijk klacht heeft neergelegd tegen zijn ex-schoonbroer, doch hij werd niet in het bezit gesteld van een schriftelijke bevestiging”*, waardoor hij niet weet *“als de politie zijn ex-schoonbroer in bescherming nam en de klacht gewoonweg niet heeft neergepend of als op een hoger niveau werd beslist niets met de klacht te doen”*. Volgens verzoeker blijkt hieruit *“dat hij niet moet rekenen op de steun van de lokale ordediensten, wat studies en onderzoeken ook moge beweren”*, gezien ook *“de ene agent immers de andere niet (is) en het ene politiekantoor het andere niet (is)”*.

Hij wijst erop dat hij ten opzichte van zijn vorige asielaanvraag nieuwe documenten heeft neergelegd. Hij legt uit dat in de beslissing dd. 25 juni 2014, inzake zijn vierde asielaanvraag, werd getwijfeld aan de waarachtigheid van verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn huwelijk en de echtscheiding van zijn echtgenote S.R., en benadrukt dat hij in de huidige procedure het bewijs van zijn echtscheiding voorlegt, *“zodat er wel degelijk een nieuw element voorhanden is en zijn asielaanvraag niet kan worden afgesloten met een weigering tot inoverwegingname”*.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te vernietigen en zijn asielaanvraag van 9 juli 2014 wel in overweging te nemen.

2.2. Huidig beroep werd ingesteld tegen de beslissing van weigering tot inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, genomen op 7 augustus 2014 in toepassing van 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Aan de basis van de vijfde asielaanvraag van verzoeker, herneemt verzoeker elementen die hij reeds bij zijn vierde asielaanvraag had aangebracht, zijnde de vrees voor zijn ex-schoonfamilie. Deze asielaanvraag van verzoeker werd op 25 juni 2014 niet in overweging genomen door de commissaris-generaal.

Verzoeker diende hiertegen geen beroep in bij de Raad. Gelet op het feit dat de desbetreffende beslissing niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werd aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, moet deze als vaststaand worden beschouwd.

De Raad is immers niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een vijfde asielaanvraag, de beslissing met betrekking tot de vierde asielaanvraag nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen, wat *in casu* niet het geval is.

2.3. In de bestreden beslissing heeft de commissaris-generaal met recht kunnen besluiten dat onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen bevat die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking komt, gezien (i) verzoekers verklaringen over de problemen met zijn ex-schoonfamilie tegenstrijdig zijn met zijn verklaringen hieromtrent tijdens zijn vierde asielaanvraag (verklaring meervoudige asielaanvraag, vraag 15; gehoor p. 7-8, 10-11); (ii) verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij omwille van de beweerde problemen met zijn ex-echtgenote en ex-schoonfamilie onvoldoende beroep kon doen of zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de Macedonische autoriteiten (gehoor p. 10-11); (iii) uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat de in Macedonië opererende autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen aan alle Macedonische onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet; (iv) de neergelegde scheidingsakte slechts verzoekers echtscheiding, die in de bestreden beslissing niet betwist wordt, bevestigt; (v) de neergelegde vliegtuigtickets enkel een boeking op 1 en 8 juni naar Macedonië aantonen.

De uitleg in het verzoekschrift dat verzoeker problemen had met zijn schoonfamilie, welke zijn religieuze documenten uit wraak had vernietigd, dat de politie ter plaatse kwam en hij klacht neerlegde tegen zijn ex-schoonbroer, dat hij *“hier verder niets meer van hoorde”* en aldus *“vreest hij dat geen gevolg werd gegeven aan zijn klacht ... hij laat in het midden of deze al dan niet werd geakteerd door de verbalisanten of als op hoger niveau werd beslist hier niets mee te doen”*, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoekers verklaringen in het kader van zijn vierde asielaanvraag bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 5 juni 2014 niet stroken met zijn verklaringen in het kader van zijn huidige asielaanvraag op het Commissariaat-generaal op 31 juli 2014.

De loutere stelling *“dat hij wel degelijk klacht heeft neergelegd tegen zijn ex-schoonbroer, doch hij werd niet in het bezit gesteld van een schriftelijke bevestiging”*, waardoor hij niet weet *“als de politie zijn ex-schoonbroer in bescherming nam en de klacht gewoonweg niet heeft neergepend of als op een hoger niveau werd beslist niets met de klacht te doen”*, toont geenszins aan *“dat hij niet moet rekenen op de steun van de lokale ordediensten, wat studies en onderzoeken ook moge beweren”*, zoals verzoeker beweert in zijn verzoekschrift. Verzoeker maakt immers niet aannemelijk dat voornoemde informatie in het administratief dossier foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd, temeer gezien hij nalaat enige andersluidende informatie voor te leggen. Het komt nochtans aan verzoeker toe om met concrete en objectieve gegevens aan te tonen dat de betreffende informatie niet correct is. Bovendien gaat verzoeker voorbij aan de vaststelling dat hij incoherente verklaringen aflegde over het indienen van een klacht, dat hij uiteindelijk beweerde dat hij géén klacht heeft ingediend tegen zijn ex-schoonfamilie of ex-echtgenote (gehoor p. 10), dat hij zelf bevestigde dat de politie hem wel zou helpen in geval van problemen (gehoor p. 11) en dat hij verklaarde geen problemen te hebben met de Macedonische autoriteiten (gehoor p. 11).

De motieven in de bestreden beslissing zijn pertinent, vinden steun in het administratief dossier en blijven dan ook onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Ter terechtzitting legt verzoeker een aanvullende nota neer, met een document van 14 juli 2013 aangaande verzoekers ontslag uit het ziekenhuis van 14 juli 2013, met een PV van het Ministerie van Binnenlandse Zaken van Macedonië van 14 juli 2013 aangaande een incident met zijn ex-schoonbroer van 14 juli 2013, een verslag van de brandweer van 27 augustus 2014 en foto's van een huis dat in brand staat.

De Raad merkt vooreerst op dat een document, om bewijswaarde te hebben, coherente en geloofwaardige verklaringen dient te ondersteunen.

In casu stroken verzoekers verklaringen op het Commissariaat-generaal geenszins met het door hem thans neergelegde PV van 14 juli 2013 aangaande een incident waarbij zijn documenten in brand werden gestoken. Zo legde verzoeker doorheen zijn asielpcedures incoherente verklaringen af over het al dan niet indienen van een klacht en beweerde hij in het kader van zijn huidige aanvraag dat hij géén klacht heeft ingediend tegen zijn ex-schoonfamilie of ex-echtgenote (gehoor p. 10). Bovendien verklaarde hij tijdens zijn gehoor dat hij in juli 2013 werd lastiggevallen door zijn ex-echtgenote die zijn tas met daarin literatuur van de getuigen van jehova en zijn bijbel afnam en in brand stak (gehoor p. 7-8) en situeerde hij het incident met zijn ex-schoonbroer S.S. die zijn spullen in brand stak op 5 januari 2014 (gehoor p. 9-10). Het neergelegde PV maakt daarentegen melding van *“un attaque physique de la part de son ex-beau-frère S.S.”* op 14 juli 2013: *“S.S. l' a attaqué en l'abattant et en lui causant des graves blessures physiques et corporelles. Il a pris son sac contenant des magazines, l'a brûlé et lui a dit qu'il était contre les Témoins de Jéhovah, car il était musulman”*.

Het document van 14 juli 2013 aangaande verzoekers ontslag uit het ziekenhuis, waarin gesteld wordt dat verzoeker opgenomen werd omdat *“il avait été attaque par son ex beau-frère S.S.”*, strookt evenmin met verzoekers verklaringen dat hij in juli 2013 werd lastiggevallen door zijn ex-echtgenote en dat het incident met zijn ex-schoonbroer S.S. die zijn spullen in brand stak op 5 januari 2014 plaatsvond. Hoe dan ook doet een arts slechts vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en kan hij -rekening houdend met zijn bevindingen- vermoedens over de oorzaak van de opgelopen verwondingen, maar de arts kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke en oorzakelijke omstandigheden schetsen.

Het verslag van de brandweer van 27 augustus 2014 vermeldt dat het werd opgesteld naar aanleiding van *“la demande écrite”* van verzoeker, waardoor de ongestaafde stelling in het document dat *“La maison est totalement brûlée par une personne connue, l'ex-beau-frère S.S.”* geen objectieve bewijswaarde heeft gezien ook dit document niet nader ondersteund wordt met coherente verklaringen en zoals ook de twee andere ter terechtzitting neergelegde stukken slechts fotokopies zijn waaraan de Raad geen geloof hecht aangezien deze gemakkelijk te vervalsen zijn met allerhande knip- en plakwerk en aldus geen bewijswaarde hebben (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

De foto's van een huis dat in brand staat geven dan weer geen uitsluitel over wiens huis het betreft, noch over hoe de brand ontstond. Bovendien kan uit de foto's blijken dat het huis staat in een dicht bebouwde wijk zodat geenszins kan aangenomen worden dat gezien het gevaar voor de aanpalende woningen, de brandstichter niet vervolgd zou worden voor opzettelijke brandstichting.

Ten slotte dient er op gewezen te worden dat de bestreden beslissing terecht stelt dat verzoekers problemen van familiale aard zijn en niet wordt aangetoond dat deze grond vinden in het Vluchtelingenverdrag. Voorts stelt de bestreden beslissing eveneens terecht dat verzoeker evenmin aannemelijk maakt dat, in zoverre hij familiale problemen heeft, hij geen passende bescherming kan vinden in Macedonië.

De Raad besluit bijgevolg dat de op de terechtzitting neergelegde stukken aldus geen nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking komt.

2.4. Voorts wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing correct wordt gesteld als volgt: *“Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.*

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen

elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de door u aangehaalde elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of voornoemde elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement."

2.5. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, het geschil wordt in zijn geheel bij de Raad aanhangig gemaakt. Uit wat voorafgaat blijkt niet dat verzoeker in geval van een terugkeer naar zijn land een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moet ondergaan. De overige in het verzoekschrift aangevoerde argumenten kunnen de Raad niet tot een ander besluit leiden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien november tweeduizend veertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK